

НАШОМУ ВИПУСКНИКУ ІЛЮКУ ЮРІЮ ІВАНОВИЧУ – 80 РОКІВ

Ілюк Юрій Іванович кандидат медичних наук, завідувач нейрохірургічним відділенням з хірургічного лікування епілепсії в Київському обласному психіатрично-наркологічному медичному об'єднанні народився у хліборобській родині 03 грудня 1937 р. на хуторі Підкіззя села Брідок Заставнівського району Чернівецької області. Батько, Іван Георгійович, з діда-прадіда хлібороб, будівничий водяних млинів, пасічник, також добре розумівся на агрономії, садівництві, ветеринарії, політиці, грав на сопілці, добре знав театральне мистецтво, бо й уся родина грала провідні ролі у виставах драматичного аматорського гуртка сільського будинку культури. Батьки суворо дотримувалися традиційних буковинських звичаїв у святкуванні релігійних свят, обрядів на прикладах яких з раннього дитинства прищеплювали дітям навички порядку, милосердя та працелюбства.

З 1944 до 1948 р. Юрко навчався у Брідоцькій початковій, а з 1948 до 1954 р. – у Вікнянській середній школі.

Після закінчення школи вступив до Чернівецького медичного інституту, який закінчив з відзнакою у 1960 р. Упродовж року працював хірургом у лікарні м. Молодогвардійська Луганської області. Через рік був призначений завідувачем хірургічного відділення Верхньо-Дуванної лікарні (другої районної) Краснодонського району. Через два роки став аспірантом Київського науково-до-

слідного інституту нейрохірургії. Після закінчення аспірантури (1966 р.) працював хірургом і нейрохірургом у лікарні № 1 (Феофанія) ІV управління Міністерства охорони здоров'я України. Захистив кандидатську дисертацію з питань лікування пухлин кісток черепа. Нагороджений грамотою МОЗ України, медаллю за раціоналізаторство та винахідництво. Автор і співавтор більше як 72 наукових робіт. Після захисту дисертації працював науковим співробітником інституту нейрохірургії до 1967 р. За час роботи тут розробив методику лікворного діалізу, яка виявилася високоефективною в плані зменшення післяопераційної смертності і, яка нині застосовується в більшості хворих після операцій на головному мозку не тільки в Україні, а й у багатьох країнах світу. Суть методики полягає в тому, що тривале (1-2-3 доби) промивання місця операції у мозку чи місця ушкодження, видаляє не тільки кров та пошкоджені тканини, але й продукти подразнення мозку навіть з суміжних неушкоджених ділянок, що попереджує та зменшує набряк мозку і забезпечує виживання навіть ушкоджених клітин мозку. Тоді ж розробив цікаву методику поліпшення обміну речовин у хворих з тяжкими травмами головного мозку шляхом поліпшення функцій печінки, завдяки чому зменшилася не тільки смертність, але й вираженість після травматичного каліцтва. Незважаючи на ефективність запропоно-

ваних методів лікування, не судилося їм стати матеріалом для докторської дисертації. Так склалися обставини, що у 1976р. Юрій Іванович був призначений на посаду завідувача відділення хірургічного лікування епілепсій Київської обласної психіатричної лікарні № 1, де працює до цього часу. Праця нейрохірурга у психіатричній лікарні виявилася майже повністю незвіданою, новою, ще далеко не визначеною світовою наукою, хоча надто цікавою і плідною. Нагальна потреба допомогти хворим на епілепсію і деякі психічні захворювання, які раніше вважались невиліковними, неймовірні досягнення у пізнанні нервової системи стали потужним джерелом ентузіазму, яке замінило повну відсутність фінансування наукових розробок. Досліджено зв'язок епілепсій із запальними, обмінними, токсичними, ендокринними, судинними, травматичними та вродженими

захворюваннями, вироблена класифікація епілепсій, завершена розробка диференційованого лікування більшості різновидів епілепсій. В цілому, проблема епілепсій складна і полонила вже не одну сотню дослідників. Тому Юрій Іванович вдячний долі, а саме – батькам, дружині, дітям, великій родині, друзям, що ця проблема не позбавила його повноцінного життя.

У Юрія Івановича дружина Ірина Петрівна за фахом лікар. Вона також стала науковцем і поєднала наукову працю в науково-дослідному інституті ендокринології з турботою про сім'ю і трьох дітей: Романа, Оксану, Наталію. Усі троє закінчили з відзнакою Київський національний медичний університет імені О.О. Богомольця. Роман і Наталія стали нейрохірургами, а Оксана – офтальмологом.

М.Д. Лютик, С.М. Луканьова